

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 8 kr.

Megjelenik minden héten egyszer: Csütörtökön.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

ISSEKUTZ JÁNOS.

Kiadó: Papp György.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Püsp. Lyc. nyomda.

Hirdetések díjszabály szerint.

A gyulafehérvári szódagyár.

A mai kornak az iparát a találmányok, a gőz, a villámgépek oly tökélyre fejlesztették, a mely mellett a kis ipar csak annak a terreniumnak az eltartására, ellátására szorítkozhatik, a mit legszűkebb körében befogad. — A nemzetek ipari csoportjánál azonban mint önálló faktor elvesztette minden jelentőségét s csak a gyárak, a nagyvállalatok szolgáltatában lesz felhasználva, természetesen azonban itt is mutathat fel eredményt, a mely azonban már mint az összes productuma nem viselheti magán minden egyén külön munkásságának jellegét.

Azok az iparágak, a melyeket a multban egyesek külön-külön cultiváltak, a mai korban már nagyon sok helyütt egy kalap alá vannak huzva, s azok az erők, a melyek saját maguk részére producálták munkájuk gyümölcsét, összesen egy nagy vállalat vagy vállalatoknak a szolgáltatába állva — egyszerre együttesen hozzák létre azt, melyeknek előállítása a multban ezer embert, ezer féle ipari alakban foglalkoztatott.

A gőz, a villam korszaka, a kis iparos osztály helyett, a nélkül, hogy azt teljesen eltörölte volna, megteremtette a munkás osztályt minden jó és minden rossz tulajdonságával. — Azok a városok, melyeknek területén nagy vállalatok vannak, temérdek hasznót huznak, nemcsak azért, mert egy nagy gyárnak százakra menő személyzete emeli annak üzleti forgalmát, hanem azért is, mert a szükségletek különfélesége az iparkereskedés minden ágának a fejlesztésé-

nél eo ipso lendületesen jótékonyan hat, — míg másfelől azok az erők, a melyek ilyen vállalatok nem léte esetén — a városnak a nyakán élődnek: találnak foglalkozást illet vagy olyat s a szegény ügy maga-magától enyészik el, — nyer elintézés.

A közelmultban említés volt róla, hogy egy részvénytársaság városunkban állít fel egy szódagyárat, a melynek kiterjedt üzeme több száz munkás részére biztosítaná a megélhetést; a kereskedelemügyi miniszter ur a város iránt érzett jóindulatától vezérelve megigérte, hogy elkövet mindent, hogy ez a gyár városunkban létesüljön; meg vagyunk győződve, hogy meg is tett mindent; de az egész ügynek útját vágta az a körülmény, hogy a szóda előállításához illetve a gyártáshoz szükséges sósforrás nincs meg s hogy az ilyen sósanyagnak bevezetése hozzánk 200000 frtba is bele kerülne; ez eddig igaz lebet, mert Maros-Ujvár, csakugyan elég messze van arra, hogy a sósvizet onnan vezessék hozzánk; de valjon az irányadók miért nem figyelmeztették a gyár alapítóit arra, hogy Táté falu minden kúja ihatatlan sós; s hogy ott van egy sós-kút, a mely épen nagy só tartalma miatt van elzárva az általános használattól, — valjon ezek a szomszédos sós erek, források nem lennének-e elegendők a gyár szükségleteinek a fedezésére; mert ha igen, akkor azt hiszem nem kell a gyárat kezünkben kiengedni, miután Tátéről a levezetés már nem kerülne olyan végtelenül sokba; de meg a társaság is nyerne, miután a Petrozsényi kőszénbányák nagyon közel szomszédságban vannak

En azt hiszem ez irányban még lehet valamit tenni, s hogy eddig nem tettek, azt annak tulajdonítom, hogy azok, a kik a dologba befolyhatnak nem bírtak róla tudomással; most utánna nézhetnek s ha lehet valamit segíteni, segítsenek; — ez olyan tény, a mi az elismerés gyümölcsét termi azok számára, a kik a legkisebbel is hozzájárultak annak létrehozásán. — A polgármester ur már sokat tett a város érdekében, bizonyára most sem mulasztandja el a dolog végére járni s egy ilyen dolog létrehozásánál sulyba vetni befolyását. — Tudom megteszi, tegye is meg.

Di.

Don Jose de Samarcando.

(Cosmopolitikus mese.)

Spanyol grandnak tartotta magát; ezért aztán bodros inggallért, csipkés manchettát, félezipőt és térdnadrágot viselt, — nem is említve a spádét, a mit szerte egyik ösének a király ajándékozott — pedig beavattak azt sugdosták, hogy egy öszerestől vették hajdan — tüzet piszkálni.

Született proletár volt, a kinek talán lett volna esze, de szörny ideái ezt a feltevést mindég meghazudolták; nem volt dolog, a mibe bele ne fogott volna; ő azt mondta politikai fanatikus; de a világ jól tudta hogy mindenképen pénzt akar szerezni; melyért aztán ledér companiákban, az est óráira felöltötte képzelt családjá grandsignori viselkedését.

Soha sem válogatott az eszközökben, ha valamit ki akart vinni; de oly ügyesen viselte magát, hogy mindig characteres embernek tartották; a kinek szava kész párbaj szabály volt.

Ha egy vidéken annyi gyűlt össze a rováson, hogy már nem bírta tovább tekintélylyel, tovább ment, új kalandok, voltaképen azonban új olesó kővez után.

TÁRCZA

A szabadban.

— A való fantáziája. —

Rajongok a természetért s annak szinpomában ragyogó gyermekeiért: az illatozó mezei virágokért.

Fel is keresem őket, ha hivatásszerű kötelességem teljesítése után pár percnyi szabad időm van; de különösen a nagy szünidők alatt egyetlen délután sem mulasztom el, hogy fel ne keressem a mezőt, el ne menjek az erdő árnyas fái alá s ne gyönyörködjem a természet nagyszerűségében, az illatozó virányos térekben; hogy nagy lélegzetvétellel ne szívjam az üde, frissítő levegőt s megpihenve a haragos zöld lombkaszorús fák alatt, ne hallgassam a természet egyszerű dalosainak harmonikus zenéjét.

Úgy el tudok ilyenkor merengeni, hogy észre sem veszem, mikor a nap a távol hegyek között lehanyatlik s az alkony szürke köpenyében burkolja a látókört. Gondolataim — „e sebes szárnyú sasok“ — megindulnak, bebarangolják a távot, messze, messze felkeresik azokat, a kiket a sors szétválasztott tőlem s sokszorelfáradnak, mire odaérnek, hol feltalálják azokat, akiket keresnek.

Igy ültem egy forró júliusi nap délutánján egy százados tölgy árnyában az erdő tisztásán, kifáradva a mező virágainak szemlélésében, melyeknek illata kábítólag hatott egész idegzetemre.

A tölgy egyik zöldelő lombján bús gerle turbékol, várva a párját; a mélabús hangok úgy egybeillettek kedélyhangulatommal, hogy szinte rosszult esett, mikor a búsuló madár párja megérkezett s a bús hangokat, azok az örömet kifejező nevetés váltotta fel, melyet a természet madarai közül egyik sem tud úgy jelezni, mint a gerlicze.

A boldog pár a dobogó kis szívek boldogságát jelentő csókot váltott, együtt nevettek egy pár perczig, aztán együtt étették meg a kis fészek pelyhező magzatait; úgy elnéztem őket s szinte irigyeltem a boldogságot tőlük, pedig ily boldogok vagyunk mi is otthon kis családi körünkben, mint ez a gerlepár. Boldogok s mégis oly nehéz kö nyomja az én szívemet, oly súlyosan nehezedik valami kimondhatatlan lelkemre, hogy szeretnék tőle minden áron menekülni, de nem tudok.

A gerlemama felváltotta a gerlepapát s most örökölt el, hogy a papa felügyelete alatt visszamaradt piczikók számára elfogyott mag helyett új készletet szerezzen be.

A him — erősebb természetű lévén, — nem buggott bánatos hangon eltavozott párja után; csendesen elaltatta magzatait, aztán széttekintett, láttam, unatkozik, s keres valakit, a kivel társaloghasson.

Egyszerre észrevett engem a fa tövében, s megszólított: — mit merengsz egyedül s mért szegzed te kintettedet oly merően az előttem elvonuló semmiségbe?

— Gondolkozom, — volt rövid feleletem, azt hívéu, hogy a gerle megérti, hogy nincs szándékom társalgásba merülni vele.

Tévedtem. Az erdők szende gyermeke nem vett tudomást elutasító rövid válaszomról, hanem tovább beszélt: — Tudom, hogy gondolkodol, sőt azt is tudom, mint mindjárt meggyőzlek róla, azt is tudom, hogy miről gondolkodol; pedig kár gondolkodnod, mert e gondolat nem elég ott, a hol tenni kell, s egy ember nem tehet ott semmit, a hol 25 ezer ember vállvetett munkája vezethet csak eredményre; tudom jól, hogy a falu tanítója vagy, ismerlek rég, hisz sokszor pihensz itt fészktünknek védelmet nyújtó tölgyfánk tövében, s mindannyiszor azon gondolkodol, miért kell annyit tölteni a népnevelés szent ügyéért buzgalkodó apostoloknak, a tanítóknak, mért kicsinyli az emberi társadalom a

nemzet jövő támaszait nevelő 25 ezer tanítót, s miér talál mindenfelé süket fülekre a tanítótság jogos panasz s méltányos követelése?

A füleimbe hangzott szavak megrázkódtatták egész valómat; az igénytelen tollazatú, de mélyen érző madár nemesak eltalálta, hanem szavakba önté gondolataimat s önkéntelen inféztam hozzá e kérdést: — honnét tudod, hogy gondolataim tárgya az, mit elmondottál?

— Lelkedbe látok, — volt kérdésemre a felelet, s a nélkül, hogy szünetet tartott volna a gerle, tovább folytatá: — Otthon boldog családi körben élsz, szerető nő, szeretett gyermekek vesznek körül s lelked mégis súly nyomja, szíved mégis fáj, mert önmagad és kartársaid nem találtok méltánylást a társadalomban.

Igaza volt szószerént; csak, most tudtam magam is, mi fáj szívemnek, mi nyomja lelkemet, csak most, midőn azt kifejezve tárta föl előttem a gerle, most tudtam, hogy a tanítótság ügye az, mi boldogságomra oly zavarólag hat. S mély sohaj kelt ki keblemből.

A szürke tollú madár megértette a sohajt s vigasztalni kezdett: — de, — mondá, ne essél kétségbe, nincs oly rossz, mi jóra nem fordulhat, nincs oly nehézség, melyet az erős tetterő leküzdni nem képes, nincs oly akadály, melyet a férfias és szilárd kitartás el nem hárítana útutokból, s nincs oly törekvés, mely diadalmas eredményhez nem jutna, ha az egyesült erő küzd azért; hallgas reám, fogadd meg tanácsomat, közöld azt kartársaiddal, álljon össze a 25 ezer tanító, s követve azt, egyesült erővel küzdve ki fogjátok vinni a diadalt s titek lesz a jövő, kárpótlásul a múlt szenvedéseinek hallgass reám s kövessétek tanácsomat.

— Hallgatlak, — biztosítam a beszélőt s iskolai gyermek figyelmével kísértém minden szavát, egyetlen egy hangot sem ejtve el abból.

— Az tagadhatlan, — kezdé tanácsadását az engem

Egyszer elhatározta, hogy politikát csinál, felfordítja a létező rendet; s a pusztá romokon épít fel egy új társadalmat, a hol mindenki egyenlő lesz; de azt megengedhetjük neki: ő hiszen a legnagyobb. — Olyan anarelikus féle gondolatai voltak, melynek végeztelje, az uralom elpusztítása az ő uralkodhatása végett.

Ott a hol épen lakott, volt egy népfaj, a melynek csak az az egy baja volt, hogy nem tudott semmit, a kor szülte haladás felette csak úgy reptül el, mintha semmi közük sem volna egymással; s a nemzetek fejlődése csak annyinyomot hagyott rajtuk, hogy minden tizedik tudta mire való a bajuszpedró s aethetikájuk oda fejlődhetett, hogy tarkára varrták kiaz alsóingüket.

Don Samarcandó és társai, mert kérem a burján nő, látták azt a tökélet, a mit ez a népfaj képviselt; elkezdtek kamatoztatni, hol itt jelentek meg, hol ott: miközben beszéltek fényes, soha sem látott dolgokról, melyek után csak kezöket kell kinyújtani; szövetségést találtak eleget; hiszen azt tudjuk, hogy Afrika népeinek is a fakirok, a kis és nagyobb kiadású Lámák, a demzturok, mobed és ferbedek a legnagyobb ellenei, így itt is a pópák stb. a vérből való vér voltak, a kik vigyázva rá ne hogy megtanuljon valamelyik olvasni — bemaszlogolták az egész fajt, hogy megbódulva, öntudatlanul hulljanak a tetszés szerinti politikai strébernek már kifeszített hálójába.

Azt hiszik önök, Don Samarcandó et Comp. tán lázadást szítottak? oh nem, ők ahhoz gyávák; ők csak országgyűlést hirdettek egy hegy tetején, a hol csak az Isten hallotta, látta munkálkodásokat, itt ígértek eget földet s aztán gyűjtötték az alamizsnát kulturális czélokra — és nem számoltak el vele.

A mikor már azt hitték magukról, hogy politikai tökélet képviselnek egy nemzetnél, akkor jutatták nekik tudomásokra, hogy politikai szélhámosok; s akkor elszálltak mind a szélrőzsa minden irányába, maguk után hagyva egy népet, melynek szívében elégedetlenséget s minden igaz iránt is bizalmatlanságot oltottak.

Igy adta ezt nekem az urnak 1893-ik esztendőjében elő egy spanyolbűles, az agg Xentinó, s hozzá tette még azt, hogy a sors bosszút állott, mert annak a népnek lettek hatalmasai, kiknek szívébe beoltották a magasak iránti gyűlöletet; az elvetett mag megtermé gyümölcsét, ott haltak meg, a hova csak a szálló szél fogja meg — az elégedetlenek átkozódásait. — Nem jó a tüzzel játszani.

A másolat hitelűl
Don Sebeninó.

Külföldi hírek.

A szíami béke.

London, július 29. Az angol és a német kormány közt sürű jegyzékváltás foly a szíami kérdésben. Mondják, hogy a két állam a blokád tekintetében megállapodásra jutott.

egyik ámulatból a másikba ejtő filosofus madár, — tagadhatlan, hogy a míg az egyesült erő a lehetetlennek látszó eszmét is eredményhez tudja juttatni, addig a szétforgácsolt erő a már létező eredményeket is tönkre teszi, s e tapasztalatból indulva ki, tanácsom az, hogy a tanítóságnak, ha eredményhez akar jutni, össze kell tartania s vállat a vállhoz téve kell küzdeni igazaiért, jogos követelményeiért; de a küzdelem csak akkor vezethet eredményhez, ha annak helyesen megválasztott eszközei vannak. Ez eszközök következők: mindenkéltől tömörülni kell a tanítóságnak, le kell vetkőznie az egyéni ambiciót, mely válszafalat képez a tanító és tanító között s fölébe akarja emelni a székesfővárosit a vidékinek, a városit a falusinak, az igazgató- vagy vezértanítót az osztálytanítónak, az államit a felekezetiinek; a tanítóságnak egy tömör faláxnak kell lennie, a mely behatolhat oda, a hová be kell hatolnia, s a melynek sorait szét nem verheti sem hatalom, sem el-lenszeny, sem társadalmi kicsinylés. A tömörített faláxnak fel kell emelni szavát és pedig nyílt homlokával, az öntudat adta bátorsággal s követelnie kell a megélhetéshez szükséges fizetési minimumot, követelnie kell a tanítói szolgálati pragmatikát, s követelnie kell a szakszerű járásköri felügyelet gyakorlását; s e három egység követelésének érvényesítéséhez szükséges az az eszköz, melyet eddig ti tanítók egészen figyelmen kívül hagytok. Meg kell ugyanis a tanítóságnak tudnia, kik azok az országos képviselők, a kik a tanítóság igazi barátai s ezek körül kell csoportosulnia, ezeknek megválasztását kell egész erkölcsi erejével támogatni s ez az erkölcsi erő meszsze kiható, hisz 25 ezer értelmes embernek erkölcsi ereje ez; törekednie kell a tanítóságnak, hogy a saját kebeléből minél több szakfőfért kerüljön a törvényhozó testületbe, mert csak az tud kellően védeni valamely ügyet, a ki azt ismeri, a ki azt átérzi; nem szabad visszariadnia a tanítóságnak a szellemi munka mellett még az anyagi áldozatoktól sem, hisz

Páris, július 29. A „Haves ügynökség“ jelenti Bangkokból mai kelettel: Tegnep este az udvarnál nagy tanácskozás volt, amelyen résztvettek a király fivérei is, valamint a miniszterek. A tanácskozásban a békepárt győzött. A szíami követet Párisban távirailag megbizták, hogy a francia ultimá fentartás nélkül fogadja el. Az angol követet rögtön értesítették e határozatról. Majdnem valamennyi külföldi hajó eltávozott, hogy még hétfő előtt kívül legyenek a zárvonalon. A Times jelentése szerint Szíam azért fogadta el változatlanul az ultimátumot, mert a blokád gyors végrehajtása meggyőzte arról, hogy Angolország barátságos intervenciója Páriában meghiusult.

London, július 29. A Reuter ügynökség-nek jelenti Bangkokból: A szíami kormány ma elfogadta a francia ultimátumban foglalt összes föltételeket,

Páris, július 29. Develle külügyminiszter ma a szíami követet fogadta, a ki közölte vele, hogy a bangkorki kormány minden feltétel nélkül elfogadja az ultimátum összes pontjait. Develle rögtön értesítette a dolgról Dupuy miniszterelnököt, a ki a vidéken tartozkodó minisztereket holnapra tanácskozásra hívta össze. Carnot maga fog a minisztertanácsban elnökölni.

27 és 62.

(Párisi regény.)

I.

Jean Renaud csinos fiu volt. Csinos de peches. Mikor elvégezte az egyetemet, arra a tapasztalásra jutott, hogy ő tulajdonképpen még mindig semmi. Akár-hogy járt kelt is a diplomával zsebében, nem tudott foglalkozást találni.

Ébezett, és nyomorult, szük kamrácskában lakott. Egy nap onnan is kitétek, mert nem tudott fizetni. Jean kétségbeesve lépett ki az utcára.

— Merre, hová? — kérdezte magától.

És elindult a Szajna felé.

II.

A partján annak a nagy víznek megállt és elgon dolgozott mélyen, hosszan.

Neki is joga volna élni. Élni és élvezni. Kivenni részét a gyönyörökből, az élet örömeiből. Miért, hogy neki kenyérre is alig jut, mikor más ember minden jóban, minden szépen bővelkedhetik. És miért, hogy őt üldözi a sors, mikor ő dolgozni tudna is, akarna is.

A folyó hullámai csalogatták, hívogatták:

— Jöjj, jöjj! Mit ér az élet?

És Jean rámondta:

— Igaz! Mit ér az élet?

A hidra lépett — a közelben ember alig volt, — és a következő pillanatban a hullámok közé vetette magát.

Elvesztette eszméletét . . .

csak pár fillért kell áldoznia minden tanítónak s a 25 ezer pár fillér nagy dolgokra elég lesz, hisz a tenger maga is csak cseppekből áll. Terjesztenie kell a tanítóságnak az eszmét, hogy miként a „pap is az oltárról él“, a tanítónak is hivatása után kell megélnie és pedig a társadalom által töle megkövetelt módon s ha ezt a társadalom lehetővé nem teszi, oda kell hatnia a tanítóságnak, hogy a jövő nemzedéke e hálátlan s még csak a megélhetést sem biztosító pályától távol maradjon, mert csak akkor fog a tanítóság értéke valóban méltányoltni, ha hiányát fogja érezni a társadalom a tanítóságnak. De hozzáteszem ez legyen küzdelmeknek a legutolsó fegyvere s csak akkor vegyék kezetekbe, a mikor a kényszerhelyzet fog arra utalni, a mitől jó szellemetek meg fog örizni, ha előbb elmondott tanácsaimat pontosan teljesiten fogjátok.

Elhallgatott. E perczen érkezett meg a gerlemama s a viszontlátás édes örömei között turbékolta együtt nevetek együtt, s ettették meg felébredt pelyhes kiesi nyelket, én pedig felállottam, széttekintettem, a nap sugarai már rég eltűntek a hegyek között s az alkony szürkülete elzárta szemem elől a látóhatárt; megindultam hazafelé, egész uton gondolkozva a hallottak felett s lelkem megkönynyebűlt, midőn szerető enyéim közé léptem.

Azóta minben perczen hallom a gerlepár turbékolását, minden perczen hallom az adott jó tanácsot s minél tovább hallgatom, minél többször hallom, annál inkább meggyőződom azok helyességéről, csupán azzal nem vagyok tisztában, hogy valóban a gerle szájából hallottam-e, vagy lelkem sugalma által felvert fantáziám hangjai voltak-e a szavak; azt azonban tudom, hogy akár a madár mondta el, akár képzeletem, de mindenesetre a való lett elmondva s így mondtam én is el a kartársaimnak, ha rege alakunak látszik is az, így mondtam el nekik: „A való fantáziáját.“

Erős Szilárd.

Mire magához tért, barátságos pompásan berendezett szobában találta magát. Egy nyájas arcú asszonyság mosolyogva hajolt fölébe.

Az az asszonyság már nem volt fiatal, de valamikor elég csinos lehetett.

III.

Azt az asszonyságot özvegy Pivalnének hívták.

A férje Pival Frigyes pékmester volt s a mikor jobblétre szenderült, nagy mennyiségű készpénzén kívül egy csinos házat hagyott a feleségére.

Abba a házba vitték be Jeant azon az éjszakán mikor kifogták a Szajnából.

Özvegy Pivalné asszonyság, aki 62 esztendő volt, nagy gonddal ápolta a 27 éves csinos fiut.

Jean csakhamar föl is épült.

— Hogy tudott olyan bolondságot cselekedni mon cher, — kérdezte Pivalné asszony, — hogy a vízbe ugorjék?

— Madame, mikor az ember éhez, sok mindenre rávisz a kétségbeesés.

Az öreg asszonyság mélyen megsajnálta a fiatal embert.

— Tudja mit? — mondotta neki jóakarattal és szeliden, — maradjon az én házamban, a míg állást nem talál magának.

Nos hát, Jean ott maradt ezentul is, Mert hát —

IV.

— — — — a minap Jean, a 27 éves Jean oltárhoz vezette a 62 éves asszonyságot.

Különfélék.

Chicagói reklám. „Éljen a statisztika! Ez a hasznos tudományt, mint előre látható volt, Chicagóban kitünően alkalmazzák. Egy szenvedélyes számoló a napokban a következő eredményre jutott: A kiállítás mindennapos látogatójának, a ki egy tárgynak átlag ötöt perczet szentel, huszonkét évre van szüksége, hogy az egész kiállítás területét bejárja . . . Vagyis lelkiismeretes látogató, ha mindent meg akar nézni, időközben nagypapává is lehet. Szerencsére azonban a kiállítás nem marad örökké nyitva s még csak négy hónap áll a publikumnak rendelkezésére.“

Kiszőrkesztés. Lyó egésségűt kívánok az fene melegbe és hasolló lyókat, no mink is visszafordultunk a Tzitzágói utrul, mivelhogy a vasuton nem atak odáig biletűt és a vasuti ur bebizonyította egy könyvből, hogy két hónap oda-vissza és hogy az tehát az maga szómélyitűl 300 pöngöbe kerül. Mondok akkor bolond vona tehátállat, ha Tzitzágóba münne ebbe a zápmellegbe és mivelhogy a zurak jégbe rakott üvegűl itták az bort, mondok az sógornak: — Van-e ezöknök eszük, ha mán egy dözsa jeget löhet kapni, inkább az lábomat rakom bele, mint a züvegűt. No hogy aztán az ital miatt elaludtunk, mind a kettönk lába elfagyott, mejhöz hasolló lyókat kívánok G ö r e G á b o r bíró ur igazis: Mondok, ne káromkodjék sógor, könnyű azon segiteni, ha elfagy az végtag. Még a zapántul tanul-tam, hogy hóval köll dörgütni. — Az ám, asszongya az sógor, de most nincs hó. — Mondok, helöcs az mögjed-zés, hát mögvárjuk míg lösz.

Bosnyák-cigány népmese József főhercegről. A József főherczeg pártfogása és közreműködése mellett kiadott „Ethnologische Mittheilungen aus Ungarn“ III. kötetének a napokban megjelenendő 3-4. füzetében, mint a V. Ujság írja, Herrmann Antal megkezdi azoknak a mondáknak, meséknek és adomáknak közlését, melyek József főhercegről a hazai és külföldi cigányok közt szájról szájra szállnak. A főherczeg mithikus alakká vált különösen a távolabbi országok cigányai közt; itthon pedig alig van cigány, a ki ne ismerné hirtől s ne tudna róla valami adomát, ilyen az alább közlendő mese is, mely tartalmának főbb mozzanataira nézve érintkezik egy ismert népközi mesetípussal (Bürger: „Kaiser und Abt“) „Jozsipo kraj“, azonban minden valószínűség szerint József főherczeg, Kucselya városa pedig talán Alesuth lehet. A mese így hangzik:

A nagyfogu Csunkó. Volt egyszer egy szegény cigánytörzs és az alvajda így szólt embereihez: „Rajta, menjünk a cigányok országába, menjünk József királyunkhoz!“ Az öreg anyó azt mondta: „Fiam, ne menjünk József királyhoz, mert Kucselya városában mindig dolgozni, mindig kapálni kell; a mondó vagyok, hogy ez nem nekünk való!“ Az emberek nem hallgattak rá s elmentek messze messze, Kucselya városába. Ott volt a cigányok országa. Ott így szólt József király: Edes cigányaim, az én országomban van egy magas cigány-nő, egy igen nagy cigány-nő, mint a fa az erdőben. Ennek a nagy cigány-nőnek van hat szarva és hat szarvával mindennap megeszik egy embert. Cigányaim,

édes cigányaim, mindnyájukat megesz. És én sirok, sirok, édes cigányaim, nem lesznek nekem férfaim!" És mondá az erős Csúrkó: „Oh legnagyobb fekete király! én nem félek; azonnal elmegyek a nagy asszonyhoz és én eszem meg őt. Nekem nagy fogaim vannak!" A legény elment a nagy ezüst városba, a hola szegény József, a cigányok királya lakott, meg a hat szarvu fekete asszony. Csakbamar ott volt s az asszony így szólt a legényhez: „Maradj nálam; nem eszlek meg téged, ha megmondod nekem, hány hajszál van a József király fején?" Csúrkó így szólt: „Mond meg te nekem, hány csillag van az égen: annyi hajszál van József király fején." — „Jól van", mondá a cigánynő, — „de mondd meg nekem, hány hegy van a földön?" A szegény ifjú ránézett az ezüst városra s így szólt: „A hány ház van az ezüst Kucselyában, annyi hegy van a földön, te fekete asszony!" — „Jól van", mondá a fekete asszony, „mondd meg most nekem, hány szarv van?" — Az ifjú azt hallotta, hogy hat szarva van, s így szólt: „Neked hat szarvad van!" A fekete cigánynő azt mondá: „Ime, nekem öt szarvam van. Megeszlek!" Megette a szegény ifjút. S jött az ördög Egyiptomból és megette a szegény József királyt. Akkor volt országunk, most nincs, kinlódunk, kóborlunk, s nincs édes hazánk.

Ujdonságok.

Gyulafehérvár, 1893. augusztus 2.

— **Személyi hír.** Lapunk felelős szerkesztője pár heti időre a városból eltávoztván, ez időre a lap felelős szerkesztését lapunk főmunkatársa Debreczeni Sándor postatávirda tiszt ur vette át.

— **Kinevezés.** Dr. Szöcs Ákos helybeli törvényszéki jegyző, ugyancsak az itteni törvényszékhez albiróvá kineveztetett. Gratulálunk.

— **Az élő fákllya.** Folyó hó 27-én Löwy Bernát takarékpénztári könyvvezető szobalánya petroleumot akart tölteni a lámpába; de a petroleum vigyázatlanságból tüzet fogott, s pár pillanat alatt a leány lángokban állott, lélekjelenlétét elvesztve az utcára futott ki, nagyon természetesen általános ijedséget s szánalmat keltve. — Mire a lángokat elfojtották, már rakva volt égési sebekkel. Gyógykezelés végett a kórházba szállítottattott be, hol 2 napi kínos szenvedés után meghalt.

— **A helybeli vadász-egylet** a vadász törvény értelmében közhírré teszi, hogy területén a vadászat semmi nemét, sem fegyverrel sem főbértel, sem háló, avagy csapdával meg nem enged; ennél fogva felhívja különösen a szüléket, hogy gyermekeiket, a főbért puskával való vadászástól különösen, de egyáltalán mindenemű vadászástól tiltsák el; ugy a magok, mint gyermekeik érdekében. — Ehhez mi csak azt tesszük, hogy naponként jönnek olyan hírek, a melyek szomorú fényt vetnek arra a gondatlanságra, melyekkel a szülék gyermekeik kezébe ugy a saját mint a mások testi ép-ségének veszélyeztetésére fegyvert adnak. — Igaza van a vadász társulatnak.

— **Hymen.** Elekes László a nagyenyedi országos fegyintézet ref. lelkésze, jul. hó 31-én tartotta esküvőjét Vajna Ilka kisasszonnyal, Vajna Adám kedves leányával. Az esketési szertartást Szabó Jenő barátsági ref. lelkész végezte.

— **A milyen a mosdó...** A schreckensteini (stirii) kerületi előjáró egy német átiratban valami illetőségi ügyben megkereste Kolozsvár városát. A város nagy udvariassággal azonnal válaszolt — magyarul. Erre Schreckensteinből az átirat hátsó oldalára vezetett azon megjegyzéssel érkezett vissza a válasz, hogy mivel ott magyarul nem tudnak, írjon a város valamely civilizált nyelven, — például németül. Erre a tanácsi előadó lefordította a választ francziára s azt egy német átirat kíséretében küldte vissza a schreckensteini előjáróknak, a melyben az van mondva, hogy tessék az irást Bécsben lefordíttatni a civilizált német nyelvre. Ezt talán megértik Schreckensteinban.

— **A hol nem akarnak katonaságot.** A 61. számú gyalogezred augusztus 2-án elhagyja Temesvárt és a hadgyakorlatokra megy. A meneterv szerint utközben az első állomás Buziás lenne. Ez a hír nagy örömet keltett Buziáson, mert nem kevesebb, mint nyolcvan daliás tiszt és nyolcvan hadaprób-tiszt helyettes ment volna a fürdőhelyre. Az ott fürdőző hölgyek férjei azonban nem nagyon örültek a dolognak s monstreputációt küldtek a főszolgabíróhoz, hogy akadályozza meg a veszedelmes katona-beszállásolást. A főszolgabíró meg is tette a kellő lépéseket, hogy a katonaságot ne Buziáson, hanem a szomszédos Bakováron szállásolják el s azt adta okul, hogy a buziai gyógyfürdő az idén rendkívül látogatott és a fürdővendégek minden használható lakást elfoglaltak, minél fogva a község a katonaszállásolásra a kívánt lakásokkal nem rendelkezik.

— **A levante sajátos világa** a maga civilizációjával, szokásaival, nézeteivel egészen indokoltá teszi azt a nagymértékű érdeklődést, a melylyel europaszerte feléje fordulunk. Görögország, Konstantinápoly, a kisázsiai partok, a görög szigettenger, Egyiptom olyan láncolatát képezik a reánk nézve idegen vidékeknek, hogy természetes, ha mindenki vágyakozik életében legalább egyszer járni ott, a hol a társadalom és a természet meglepő szokatlan alakban jelenik meg előttünk. És ha ebbe az érdekes láncolatba belefűződik még Palestina Jeruzsalemme s az összes szent helyekkel, valamint Szicília az ő bájos szép tengerpartjával, akkor valóban olyan utiprogramm fekszik előttünk, a melyet nagyon kevés ember valósíthat meg, bármennyire szeretné is, ha csak fel nem használja azt a rendkívüli kedvező alkalmat, a melyet a magyar királyi államvasutak városi menetjegyirodája által szeptember 3-án elindítandó nagy keleti utazás nyújt. Az utirány a következő: Budapest, Fiume, Zára, Ragusa, (fél nap) Kattaró, Patrasz, Karinthusi csatorna, Athén (egy nap). Konstantinápoly (öt nap), Smyrna (egy nap), Rhodusz (három óra), Beyruth (fél nap), Jaffa-Jeruzsalem (három és fél nap), Port Said (két óra), szuezi csatorna, Alexandria (egy nap), Cairo (négy nap), Szirakuza (fél nap), Katánia (fél nap), Korfu (egy nap), Zára (hat óra), Fiume, Budapest. Az egész utazás körülbelül másfél hónapot vesz igénybe, és az idő kitünő felhasználásával, a mit érdekelt és szépet lehet látni, amennyit az emberek nagy része egész életén át sem tapasztal. De ha az uti program nem is volna egyike a legkívánatosabbaknak, maga a tengeri utazás egymagában megérdemelné a részvételt a kirándulásban. Az Iris, az osztrák Lloyd egyik legjobb hajója, kitünő konyhával, nagy fürdővel, férfi és női gondos kiszolgálással, minden megkívánható komforttal folytonosan a társaság rendelkezésére áll. A gyönyörű esték élvezetét a fűdélzetén elektromos világítás fogja még kellemesebbé tenni. Vig mozgalmas élet fog folyni különben is a hajón. Naponként alkalmi lap jelenik meg, hangversenyek, felolvasások és tűzijátékok fogják szórakoztatni a közönséget, úgy hogy a résztvevők bizonyosan egész életükön át szívesen fognak visszaemlékezni a nagy keleti utazásra. Hogy ellátás és kényelem dolgában hiányt senki nem fog szenvedni az iránt biztosítékot nyújtanak a magy. kir. államvasutak városi menetjegyirodája által eddig rendezett összes utazások. Az árak emellett igen mérsékelték. Az egész út, beleszámítva a vasut és bajdiját, nemkülömben a teljes ellátást a hajón, az egyes városokban Fiumétól Fiuméig I. osztályu utasoknak 600 forint, II. osztályu utasoknak 450 ft. Az ellátás a hajón a következőkből áll: reggeli: kávé vagy thea vajjal, süteménnyel, villásreggeli fel 12-kor: 4 fogás; estebéd d. u. 6 órakor: 5 fogás; este 8 órakor thea. Hotelekben az esti theát kivéve az ellátás ugyanaz. A hajón a villásreggelihez és estebédhez egy-egy kis üveg bor. A Budapestről Fiuméba szülő menettérty jegy érvényessége 60 napra terjed, ennél fogva a visszautazás ezen időn belül is történhetik bármely rendes vonattal, tehát gyorsvonattal is. A társaságot minden tartózkodó állomáson külön fogadott cziceronék vagyis dragománok (kiknek díjait a menetjegyiroda fizeti) fogadják s kalauzolják a nevezetességek megsejmlélésében. Jelentkezések ezen kirándulásra bezárólag f. év augusztus hó 1-ig fogadtatnak el. Ily jelentkezések címzendők a budapesti menetjegyirodához (Hungária szálló) vagy a bécsi menetjegyirodához (Wien, Kärtherring, Grand Hotel.) avagy az aradi, belgrádi, brassói, fiumei, kolozvári, nagyvárad, pécsi, pozsonyi, temesvári, zágrábi menetjegyirodához. Részletes program ugyanott díjmentesen kapható.

— **Ruha kerékpározó nők számára.** Amily egészséges és áldásos volna némely nőre a kerékpározás által hasznos és egyúttal kellemes mozgást tenni, mégis irtóznak attól a sokféle tökéletlenség miatt, különösen pedig a nem esztetikus kinézetétől, melyet a nők jelenlegi rubázata idéz elő. Nem egyedül a nem szép, hogy a kerékpározás alkalmával a nők alsó láb-szára a ruha alól kilátszik, tartja vissza a nőket a nemes sporttól, hanem azon körülmény is, hogy ez alkalommal a fölka-vart por belep a alsó testet. Eme hátrányok igen előnyös elmellőzésére Meissner Szidonia kisasszony Dresdában egy új kabátot talált fel, a melylyel tisztességes és tetszetős külső mellett a fenti hátrányok elmellőztetnek. E kabát nadrágszerű részben végződik, amely alul gummiszinnorral van ellátva. Ha a kabát a kerékpározó nő testét fedi, akkor a ruha felső része a nadrágszerű részt elfedi, és ha a térdig felel szik, ott a gummiszinnor megtartja és azt úgy eltakarja, hogy a néző azt hiszi, miszerint a kerékpározó nő közönséges szabásu kabátot visel.

— **Olajfestmények tisztítása.** Poros olajfestményeket a legbiztosabban megtisztíthatjuk, ha azt

szappangyökérfőzetbe mártott igen puha szivacsal lemosuk. Mivel régi képek vastagon vannak firnászsallal bevonva, azért elegendő a régi fényt néhány csepp mákolajjal viszszaadni, amit a kéz ujai egyikének végével lehető vékonyan a kép felületén szétmázolunk.

— **Gummikitt.** 18 súlyrész kaucuk, 10 súlyrész guttaperga és 6 súlyrész vizahólyag 66 súlyrész szénkénegben feloldatik. A törési felület piszoktól és portól alaposan letisztítatik és az oldat rétegesen rá lesz kenve.

— **Házilasszonyok figyelmébe.** A fehérneműk fényesre és tisztára való vasalása céljából eddig majdnem minden szer és methodus alkalmatlannak bizonyult, úgy, hogy minden ilyenmű ajánlkóztást figyelmen kívül hagynak gazdasszonyaink. — Másrészt nem lehet föltételezni, hogy a tisztításnál folytatott eljárás egy-egy mosóintézet „titka" maradhasson. Az Európa szálloda egyik termében lakik jelenleg Klacksbrunn ur Bécsből, ki helyben a mű-vasalásból, melyet alaposan ismer és melynek eredményei a legkényesebb igényeket is kielégíthetik. Titka a vasalás módszerében rejlik, mely a Klacksbrum féle szer használatával történik. — A vasalás nagyon egyszerű és a rézsut tartott vasalóval megy végbe; ráncok nem képződhetnek. A művasalás kellő gyakorlat után csekély idő alatt megtanulható. — Fölhívjuk tehát gazdasszonyaink figyelmét a művasalásra és megjegyezzük, hogy Klacksbrunn urnak több nevelőintézet szép bizonyítványa áll rendelkezésére (egy ily bizonyítványt lapunk nyilttérében közlünk is) és hogy ma és holnap az Europa szállodában található.

C S A R N O K.

„Ezeregy rögeszme".

— Regény. —

Írta: **Dumas Sándor.**

Fordította: **Publik Ernő.**

(Folytatás.)

— Hát mit ért akkor azzal, hogy látott a szemével.
— Felösmerte a bűnhődésben rejlő üdvösséget.
Neve és emléke tisztelt a földön, ő pedig a mennyben az örök boldogság részese.

— Miné korban nyíltak fel szemei?
— 35 éves korában!
— Akkor már késő, mert én már 40 éves vagyok.
— A megtérés soha sem késő, tanította az Ur Jézus Krisztus.

— Ugy veszem észre — mondá éles tekintettel — ön nagyon a szíven hordja ezeket az ezüst holmikát!
— Csalódom, én a lelki üdvösséget hordom szívenem.

— A lelki üdvösségemet? Ne csinálj ilyen rossz éleceket!

— Hát bebizonyítsam neked, hogy én kizárólag csak a lelked megmentéseért fáradozom?

— Rendkívül megörvendeztetnél vele!
— Nos hát, mire becsülöd ezt a zsákmányt?
— Hát — mondá a rabló mosolygó pillantást vetve a tárgyakra — megérnek 1000 tallért!

— 1000 tallért?
— Többet is megérnek ugyan, de a zsidók legalább is a $\frac{2}{3}$ -ad részét lealkudják!

— Jer hát velem!
— Hozzád?
— Igen, hozzám a paplakba! Van vagy 1000 frankom ott, azt odaadom neked előlegül a váltásdíjba!

— Hát a többit?
— Papiszavamra esküszöm, hogy a többit is megkapod; anyámnak van egy kis falusi birtoka, azt néhány nap mulva eladom, s a 2000 frankot megadom.

— Igen, te valami csapdába akarsz most engem becsalni!

— Tudom, hogy ezt magad se hiszed!
— Nem, — igazad van — ezt magam se hiszem. Ő sötétén bámult maga elé.
— Tehát a te anyád gazdag?
— Az én anyám szegény!

— Így hát tönkre teszed?
— Ha megmondom neki, hogy tönkretételének árán egy szegény lelket mentettem meg, ő meg fog áldani. Egyébiránt ha nem maradna is semmije, hozzám jöhet, s én örömet eltartom őt.

— Elfogadom az ajánlatot — mondá — jer!
— Jól van — szólottam, de várj egy kisit!

— Mire?

— Előbb zárd be ismét a tárgyakat a szekrényekbe, ez szerencsét fog hozni számodra.

A rabló mintha bosszankodott volna önmagában, hogy a hit győzött akaratán, összeráncolta homlokát, aztán visszarakta a szent eszközöket a szekrénybe és gondos figyelemmel bezárta azt.

— Jer! — szolt ezután.
 — Előbb vess magadra keresztet! mondtam neki.
 — Ő gunyosan akart nevetni, de a mosoly megfagyott ajkain.
 — Végre is keresztet vetett magára.
 — Most már kövess! — mondtam.
 — Kimentünk a kis ajtón s alig öt perc alatt a lakásomra értünk.
 — Bármily rövid volt is az út, a rabló nagyon nyugtalanul látszott s félve kémlelődött körül, mintha attól félt volna, hogy törbe csalom.
 — Mikor haza érkeztünk, megállott az ajtó előtt.
 — Nos, mi lesz az 1000 frankkal? — kérde.
 — Várák! — feleltem.
 — A kandalló parázsán meggyújtottam egy gyertyát, aztán kinyitottam egy szekrényt s kivettem belőle a zacskót.
 — Nesze! — mondtam.
 — Ezzel odaadtam neki a zacskót.
 — Hát a többi 2000 frankot mikor kapom meg?
 — Engedj rá hat heti határidőt!
 — Nem bánom, legyen hat hat heti határidőd!

— Kinek adjam oda a pénzt?
 — A rabló egy pillanatig gondolkozni látszott.
 — A feleségemnek! szolt aztán.
 — Jó lesz!
 — Hanem neki nem szabad tudnia, hogy honnan került a pénz s hogy hogyan szereztem azt!
 — Légy nyugodt, sem ő, se más nem fogja megtudni. Te meg a szűz oltalmában álló templomok ellen, kiváltképen a Notre Dame ellen soha sem fogsz törni!
 — Soha?
 — Szavadra?
 — Becsület szavamra!
 — Menj barátom és ne vészkezz többé!
 — Én kezemmel intettem neki, hogy távozhasson.
 — Pillanatig habozni látszott, aztán óvatosan kinyitotta az ajtót és eltűnt.
 — Én térdre borultam és imádkoztam ez emberért.
 — Be sem éreztem az imát, mikor az ajtón kopogást hallottam.
 — Szabad! — kiáltam hátra sem fordulva.
 — Valaki belépett a szobába, de amint engem imádkozni látott, megállott.

— Mikor bódvégeztem az imát s hátra fordultam, az ajtó előtt L'Artifaille-t pillantottam meg, hona alatt a zacskó aranyal.
 — Ime — szolt meg ő — visszahoztam neked a zacskót az 1000 frankkal!
 — Az én 1000 frankomat?
 — Igen a többi is elengedem neked!
 — De azért remélem, hogy megtartod az ígéretet, melyet nekem tettél?
 — Igen!
 — Tehát megbántad a dolgot?
 — Tudom is én mi lelt, elég az hozzá, nekem nem kell a te pénzed!
 — A zacskót letette az asztalra.
 — Aztán mintha kérdezni akart volna még valamit, állott az ajtó előtt, de látszott rajta, hogy amit kérdezni akar nehezebbre esik.
 — Mit akarsz? — kérde.
 — E tette nem volt. Ne restelj ezután is nemesen cselekedni!
 — Nagy tiszteletben tartod a sz. szűzet? — kérde.
 — Igen!

(Folyt. köv.)

Nyílttér*)

Egész selyem mintázott Fouliárdokat (mintegy 450 különböző fajban), méterenként 85 kr. tól 3 frt 65 krig — valamint fekete, fehér és színes selyemszöveteket 45 krtól 11 frt 65 krig szállít — sima, kocskás, csikos, virágos, damaszott minőségben (mintegy 240féle dispositio és 2000 különböző szín és árnyalatban) szállít postabér és vámmentesen **Henneberg G.** (cs. kir. udv. szállító) **selyemgyára Zürichben.** Minták postafordulóval küldetnek. Svájczba címzett levelek 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

Klaksbrunn úr kérésére készséggel jelentem ki, hogy ő nálam leányomat jól megtanította a keményítő elkészítésére, a keményítés fényesítésére, s általában a fehérneműk csinos vasalására, minél fogva már nevezett Klaksbrunn urat az érdeklődőknek megnyugvással ajánlhatom. Kolozsvárt, 1893. júl. 19.

Fazakas József,
m. kir. áll. tanítóképzési tanár

A tanítás még 2 napig tart. Csütörtökön aug. 3-án, és pénteken aug. 4-én, leszállított ár mellett; személyenként 50 kr.

Gyulafehérvár, „Európa” szálloda 20. sz.

* E rovatban megjelenő közleményekért semmi felelősséget nem vállal el a — Szerk.

Sz. 1939—1893 tkvi.

92 1—1

Arverési hirdetményi kivonat.

A gyulafehérvári kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Frendl Gyula végrehajtó.

nak Styán szül. Tamás Veronika o.-dályai lakos végrehajtást szenvedő elleni 97 frt 50 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az oláh-dályai 247. sz. tjkvben A + 9—10. 12—14. rsz. 6994/2. 735, 5737. 5198/1. 5581/1. hrsz., a 688 szjkvben A + 1 rsz. 504/1, 504/2. hrsz. ingatlanokra összesen 344 frt becsárban az árverést elrendelte és hogy a fenn megjelölt ingatlanok **1893 évi szeptember hó 20-ik napjának d. e. 9 órájkor Oláh-Dálya községében tartandó árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is elfognak adatni.**

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok 10 % -át készpénzben, vagy az 1881 évi LX. t. cz. 42 §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8 §-ban kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881 évi LX. t. cz. 170 §. értelmében a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságtól. Gyulafehérvárt 1893. évi május hó 26-án.

A kivonat hitelességét igazolja

Imreh József, kiadó.

248—1893. bir. vég.

93 1—1

Arverési hirdetmény.

Alóli kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a gyulafehérvári kir. járásbíró 2098—1893 polg. számú kiküldő végzése által balázsfalvi „Patria” takarékpénztár részvény társaság végrehajtó javára vingárdi Salamon József hagyatéka ellen 1200 frt. tőke, ennek 1893 év Január hó 24-ik napjától számítandó 6% kamatai és egyéb törvényes járulékaik követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság 17/V—1893 lefoglalt és 384 frt 40 krra becsült egy 7000 liter nagyságu hordó s még ezeken kívül 5 darab különböző nagyságu pinceze edények mindannyi vasabron-

csosok, 1 törökbúza morzsoló, 1 szénagyújtó gép egy löcrejű, 1 vasborona 7 sorral, 1 gabonát rostálni való szélrosta s még többféle gazdasági eszközökből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladtnak.

Mely árverésnek a 2886—1893 p. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen vagyis Vingárdon a N.-enyedi ev. ref. Bethlen főtanoda udvarában leendő eszközölésére **1893-ik év augusztus hó 24-ik napjának délelőtt 10 órája** határidőül kitétetik és ahhoz a venni szándékozik ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsárban alól is eladtni fognak.

Felhívtnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alóli kiküldöttnél vagy írásban beadni vagy pedig szóval bejelenteni, mivel különben joguk nem fog tekintetbe vétetni.

A törvényes határidő ezen hirdetménynek a bíróság tábláján történt kiüggasztését követő naptól számíttatik.

Az elárverezendő ingóságok vételára 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kiüggendő

Kelt Gyulafehérvárt 1893-ik évi aug. hó 1-ső napján.
Csia Lázár kir. bir. végrehajtó.

Valódi

TIROLI POSZTÓ

férjak és nők részére

BAUER RUDOLF-tól

Innsbruck, Rudolfstrasse 4.

Kész öltönyök, időszakos felsők, Jop-
penek, kalapok stb.

70 7—10

TIRGRAM

utánzásoktól óvakodjunk.

75 3—3

Kapható Gyulafehérváron: ifj. Misselbacher J. B. urnál.

A ki lakását minden férgektől tisztán tartani akarja, ne használjon mást, mint a sok éven ismert **Tigram-kezelőanyagot** és pedig:

TIRGRAM-TINKTURA

poloskák és azok petéinek gyökeres kiirtására, palackokban 20, 40, és 60 kr, 1/2 liter 1 frt 30 kr. 1 literes palackokkal 2.50.

TIRGRAM-POR

minden férgek ellen 15—30 kr. dobozban, ugyint 2 frt és 4 frt dobozban. Különlegeség svábok, és muszka, ugyint molyok ellen 40 kr és 2 frtos dobozban. **TIRGRAM EXCITE**, méregtelen szep patkányok és egerek elpusztítására, ára dobozban 50 kr és 1 frt. **Főraktár: Tigram-Társaság Budapest, Wurm-utca 5. szám.**

Arverési hirdetmény.

A nagy-enyedi ev. ref. Bethlen főiskola előjáróságának 179—1893. számú határozata és az erd. ev. ref. Egyházkerület Igazgató tanácsának 1809—893. számú jóváhagyása alapján, a Bethlen főiskola tulajdonát képező a Muzsina-Felenyed-nagy-enyedi malomárok által táplált

négy 3—3 kövü lisztelőmalom

és pedig:

1. A muzsinai határon levő u. n. „Sztásmalom.”
2. A felenyedi határon levő u. n. „Martalatti”, vagy Papimalom.
3. Felenyed községében levő u. n. „Papirmalom” és
4. Nagy Enyed város határán levő u. n. „Cseremalom” a malom árokkal,

muzsinai nagy gáttal, a felenyedi vízátervezetővel, szóval az összes jogokkal, de kötelezettségekkel együtt is

folyó évi augusztus hó 23-án d. e. 10 órákor Nagy-Enyeden a főiskola jog és jószágigazgatósági irodájában

megtartandó nyilvános árverésen örök áron el fog adatni.

Kikiáltási ár: 30.000 forint.

Az árverési feltételek a jószágigazgatósági irodában megtekinthetők. Az árverés napjáig zárt ajánlatok is elfogadtnak, melyekhez azonban a 10% bánatpénz is csatolandó.

Nagy-Enyeden, 1893. július hó 22-én.

91. 2—3.

A Bethlen főiskola jog és jószágigazgatósága.

Nyom. Papp Györgynél a püsp. lyc. könyvnyomdában Gyulafehérvárt.

Sargfélé hatóságilag vizsgáltatott

KALODONT

A fogak szépsége) elismert nélkülözhetlen

fogtisztító-szer

Aromatikus felfrissítő és nagyon alkalmas utazásokon.

Bel- és külföldön nagy sikerrel bevezetve.

Alkalmas bepakolása, olcsósága és tisztasága folytán, udvarok, nemesség és egyszerű polgári házakban található.

Ara 35 kr.

77. 5—11.

Óvakodjanak

a miénkhez hasonló elcsomagolt értéktelen utánzásoktól.

A legjobb óvszer fertőztető betegségek ellen.

Elismert levelek a legfelsőbb kö-rökből.

Minden gyógyszerárak és illatszerek árusoknál kapható.

Ara 35 kr.

KALODONT